

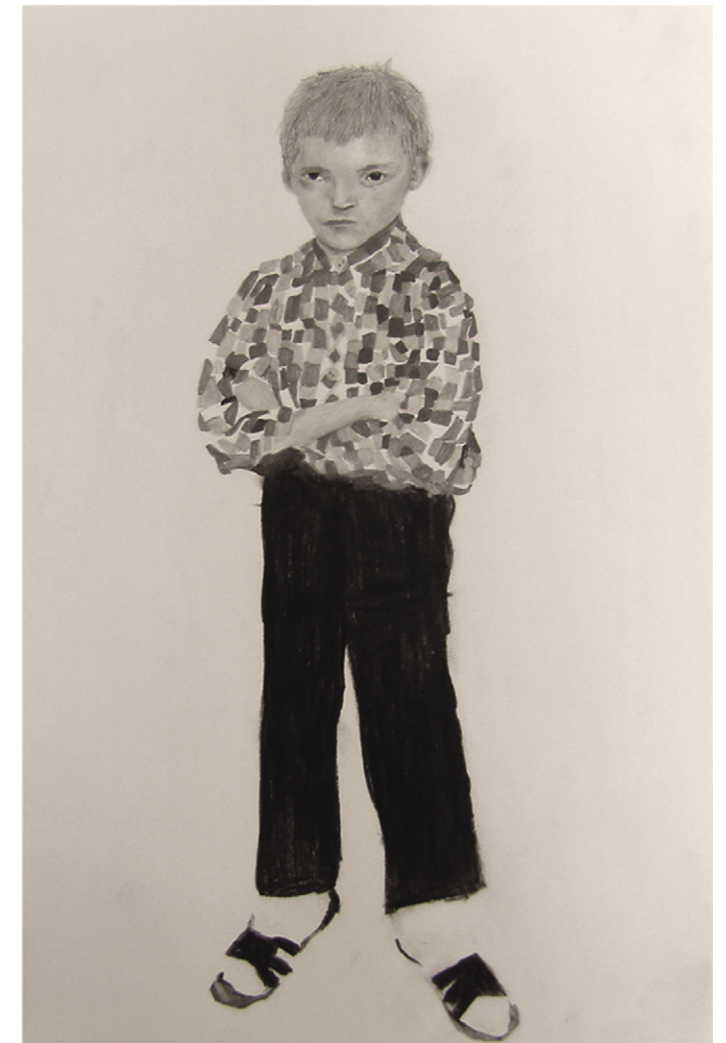
טליה קינן, מיצב, 2005, תערוכת בוגרים MFA, בצלאל; מימין למעלה: ללא כותרת, עיפרון על נייר, 2005, A4; מימין למטה: ללא כותרת, טכניקה מעורבת על נייר, 2005, A4

Talia Keinan, installation, 2005, MFA degree show, Bezalel Academy for Art and Design; Right top: Untitled, 2005, pencil on paper, A4; Right bottom: Untitled, 2005, mixed media on paper, A4

"ארט בזל", לצד ביתני הגלריות ולצד הסקציה של הגלריות הצעירות החדשות. בתערוכה בבזל היא הציגה עבודות שהוצגו בעבר לצד עבודות חדשות, שנוצרו במיוחד ליריד - וכמו בכל התערוכות שעשתה עד עכשיו, פיסול, ציור, וידיאו וסאונד חברו ביחד לחלל אחד. העבודה המרכזית היתה רישום בעיפרון על בד מרוח בגואש שחור, והיו גם רישום נוף גדול, שעליו מוקרנת בווידיאו התרחשות עם אור, ושתי עבודות וידיאו.

בספר רישומים שמתפרסם עם התערוכה בבזל מחברים לעתים הרישומים (שחלקם לקוח מתמונות בעיתונים או מתמונות שטליה קינן אספה) דימויים ממקורות שונים לסצינה אחת. ילד עומד בשילוב ידיים ומישיר מבט לצופה מתוך צילום נשיונל ג'יאוגרפיק בבוסניה, על רקע אמו הבוכה וביתו המפורק מפגזים; החולצה שלו משוכצת והיא מתפרקת לצורות כרישום, בעוד שהיא גם מכילה את גוף הילד כדימוי. ברישומים אחרים מיטשטש ההבדל בין אנשים וחיות. ברישום של איש מת על חמור, למשל, הבעת פניו של האיש המת מטושטשת בעוד שהחמור מסתכל עליו במבט אנושי.

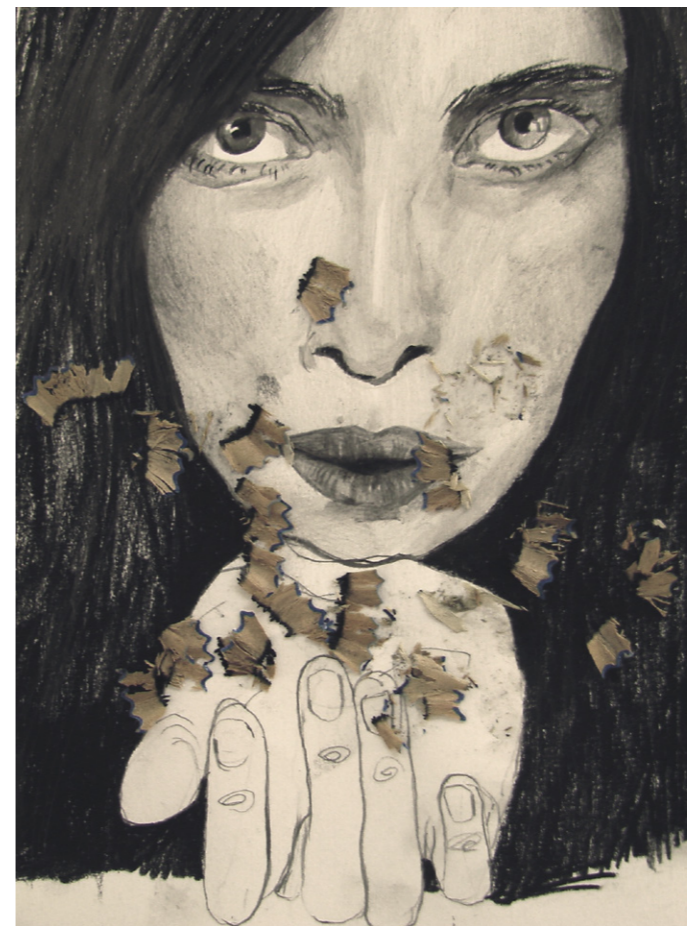
ג.פ. לפני כמה שנים הגעת לניו-יורק בפעם הראשונה. או גם ראית את מל הולנד דרייב של דייוויד ליניץ.
ט.ק. כשהגעתי לניו-יורק היתה לי הרגשה של דוה'יו, כי היה לי זיכרון

In the Meantime

גילית פישר בשיחה עם טליה קינן

בקטלוג התערוכה של טליה קינן בתוכנית לימודי ההמשך בבצלאל (2005), היא מצטטת מתוך הסרט אור פיאוס של דאן קוקטו: "The words you use have no meaning here". העבודות של טליה קינן מתייחסות למתח שבין זמן למקום, ובעבודות הווידיאו שלה היא עובדת עם אור כמו עם חומר: אור מקרן הבארקו על ציור נוף בתערוכה "מרחק הליכה" בגלריה נגא (אוקטובר-נובמבר 2004) תפקד כפנסי מכונית; מחרוזת אבנים יקרות תלויה על עץ חרוט בקיר בתערוכה בבצלאל התגלתה מקרוב כחורים בקיר, שדרכם נגלה נוף הרחוב. גם אור השמש, כמו אור הווידיאו, תפקד כחומר. טליה קינן הזמנה להציג ביוני במסגרת "Statements" ביריד האמנות

ממועדעם של המון מציאויות ומקומות שראיתי בסרטים קודם לכן.

דייוויד לינץ' היה חלק מהטריפ האמריקאי בשבילי. התסריט של מל הולנד רייב מאוד מפורק, וכך הצופה משתתף כמי שמחבר בין הדברים. חוסר הרצף בעלילה נראה לי הדרך המתאימה לספר סיפור; בסרט יש סצינה במועדון בשם סילנסיו קלאב, שבה המנחה מספר לצופים שכל מה שהם עומדים לראות זו אשליה. הוא אומר: "הכול מוקלט. שום דבר לא קורה לייב". לבמה עולה זמרת שנקראת "הבכיינית מלוס־אנג'לס" ושרה שיר מקסים של רוי אורבינסון, "Crying", אבל בספרדית, ובאמצע השיר היא נופלת, אבל המוזיקה והשירה שלה ממשיכים בלעדיה. הרגע שבו נוצר ניתוק בין הסאונד לאימו הוא מבהיל, כי התפיסה של המציאות מתערערת. גם בחללים שיצרתי עד עכשיו הרגשתי שפועלים שני רבדים: אחד של הסאונד ואחד של הדימויים.

גם כשאני עובדת עם וידיאו אני מנתקת את הסאונד והתמונה. בווידיאו הפסנתרן שהצגתי בתערוכה "Meantime", היה סאונד של פסנתר ושל מחיאות כפיים, שנשמעו ממקורות שונים בחלל ולא היו מתואמים. מחיאות הכפיים הגיחו מדי כמה דקות, עם הופעת הירח בווידיאו כדימוי אאוט אוף פוקוס שהפך לדימוי ברור, כך שלפעמים מחיאות הכפיים נשמעו באמצע הנגינה ללא שום קשר.

ג.ב. יש בחלק מהעבודות שלך תחושה של היפוך בין הדימוי לחומר שממנו הוא עשוי, או בין הדימוי לפעולה שיוצרת אותו. למשל, באחד הציורים יש דימוי של ירח שנוצר מרסיסי מראה שריסקת, או בעבודה שהצגת בתערוכה בסלמה שבה חרוזים של מחרוזות היו למעשה חורים שקדחת בקיר. יש פער בין האלימות שמתרחשת בזמן פעולות הריסוק והקידוח לבין התוצאה העדינה שמתקבלת בסוף התהליך. כמו בקסם, החומר משנה את מהותו.

ט.ק. אני לא חושבת על הקשר בין יופי לאלומות. זה פשוט קורה. אולי האלימות נמצאת מראש בתוך הנוצץ, כמו במשהו נוצץ שנותר עזוב על הכביש.

הרבה פעמים, כשאני מציירת, אני מייצרת את החומרים שלי בעצמי. אני מרגישה שלמראה שכתשתי יש היסטוריה כחומר. הרגשתי שזה מין טקס: ריסוק כל הדימויים שהמראה ספגה בדרך מהרוחב לטטודיו. במצב החדש שלה, כירח, הצופה לא יודע את ההיסטוריה הזאת, אבל לדעתי הוא יכול לחוש אותה דרך החומר שממנו עשוי הדימוי.

ג.ב. בעבודות הווידיאו שלך פועל עיקרון של לופ. למשל, בעבודה של גביע הכדורגל שמסתובב באריותו או בעבודת הווידיאו של הקסדה שהצגת בתערוכה בסלמה.

ט.ק. הלופ הוא חלק מהמהות של החיים כשאתה נמצא ב־*meantime*,

בזמן ביניים. על ידי החזרה על הדברים אני יכולה למתוח רגע שנמצא בחלל לנצח, כמו פסל. מעניין אותי לעשות מהרגע מקום. שמתי לב שכשמושכים את הרגע נוצרת תחושת נטישות. בתערוכה "מרחק הליכה" היתה גם מורקה שבה משאבה גרמה למיץ להמשיך לנוול מכוס שנפלה על שולחן. הנוכחות שלה שם היתה לי חשובה בעיקר בגלל הסאונד של המים, שיצר תחושה של מקום נטוש.

הדימוי של הקסדה המסתובבת בתערוכה בבצלאל היה בעצם אסוציאציה לטאונד, מתוך הדיסק "מיסטריות" של להקת Greek Antiq, שמשחזרת מוזיקה של טקסים יוונים קדמוניים. הדיסק נפתח ומסתיים בנפילה, ובאמצע יש חיבור בין המון סאונדים שונים כמעט בלי רצף מלוודי. הרצף נוצר בחומריות השונה של הסאונדים ובחיבורים ביניהם. אחרי הפיצוץ שפותח את הדיסק בא ה"אובר־טון", ההד של הנפילה – וכששמעתי את ההד ראיתי קסדה מסתובבת בלי הפסקה, בלי האטה. הווידאו של הקסדה מופיע אחרי הסאונד של הפיצוץ, אחרי הדרמה, ובעצם מתוסף לטאונד של ההדף (שלא מפסיק) – עד הנחמה, כשנראה צילום של נוצות נופלות.

ג.ב. נראה ששמות התערוכות שלך מגדירים סוגי זמן וחלל.

ט.ק. השם "Meantime" (זמן בינתיים – זמן אכור) מתייחס לתחושת זמן.

כשהייתי בחילופי טטודנטים בניו־יורק ראיתי ברכבת התחתית בחורה שחזרה עם ננצצים על הפנים וכובע פרווה לבן יושבת על ספסל ומדברת לעצמה. כששאלתי עם מי היא מדברת, כי לא ישב לידה אף אחד, היא ענתה לי שהיא מדברת אל האנשים שמעבר למסילה, אבל בקולנוע כולם ישמעו אותה. היא הוציאה מהארנק גזרי צילומי זירוקס ישנים של תכשיטים ויהלומים שהיא תקנה ב"מייסיס". ואז פתאום היא אמרה לי: "But in the meantime, I'm here".

השם של התערוכה "מרחק הליכה" מצא חן בעיני כי בעצם אין כזה מרחק – אי אפשר למרוד אותו: מרחק הליכה של בן אדם עם קביים שונה ממרחק הליכה של ספורטאי. בתערוכה נשמע בחלל הגלריה סאונד של מכונית עוברת מרחוק. לא ראו אותה, היא רק האירה את הנוף, והצופים היו תקועים במקום צדדי נטוש, במרחק הליכה מהכביש הראשי. לכן היה להם זמן להסתכל על החומריות של הדברים. גם ב"מינטיים" וגם ב"מרחק הליכה" רציתי ליצור סוג של מקום שפועל בעצמו ושההתרחשות בו לא תלויה במי שמסתכל עליו, אבל שהצופה נעשה שותף לו ברגע שהוא כננס אליו.

ג.ב. את מדברת על המנטלי והסובייקטיבי כחלק מהותי מהחיים הממשיים. למשל, סיפרת לי על גיבור הספר של הרוקי מורקמי, קורות הציפור המכנית, שחי במצב ביניים בין מציאות לדמיון. אני אוהבת סופרים יפנים, כמו בננה יושימוטו, נטסומה סוסקי, הרוקי מורקמי, שלכל אחד מהם יש, בדרך שלו, מעין סוריאליזם יומיומי,

שלא מופרד כקטגוריה נפרדת של חלום או הזיה אלא הוא עוד תדר בזמן. הרבה פעמים זה ביטוי ויזואלי למצב נפשי – ביטוי שנעשה ממשי במציאות מרגע שכותבים או אומרים או מציירים אותו. בספר של מורקמי ספוטניק אהובתי הגיבורה של הספר נתקעת לבד בלילה על גלגל ענק בלונה־פארק, במצב של עייפות וקור. כשהיא משקיפה משם במשקפת על הבית שלה, היא רואה בו את עצמה. מהרגע הזה היא בעצם מתפעלת לשניים, והחלק האחר שלה ממשיך להסתובב בעולם "האמיתי" של הסיפור באופן ממשי.

ג.ב. את מרגישה מצב של התפצלות, שבו יש הבטה על עצמך מבחוץ, גם בעבודות שלך?

ט.ק. כשעשיתי את העבודה כתם, שהוצגה ב"אמנות הארץ" האחרון ברדינג, זה היה לי בראש. בעבודה רואים כתם שחור, שמוקרן מהתקרה אבל נראה כאילו הוא מתפשט מהמנורה כמו צל. לכתם יש תנועה עצמאית, ללא מקור שעושה את ההיטל. הגודל, המקום והתנועה שלו מצביעים על קיום ממשי כלשהו, אבל עדיין הנוכחות שלו היא כמו בחלום.

עוד סרט שהשפיע עלי הוא סולריס של טרקובסקי, שבו על האנשים בחללית פועלים כללי מציאות לגמרי שונים מאשר על כדור הארץ, והיזכרונות והדמיון שלהם מקבלים גוף וממשות.

ג.ב. על מה את עובדת עכשיו?

ט.ק. כרגע, לתערוכה ביריד "ארט בזל", אני עובדת על רישום של נוף גדול מהדמיון. נוף מזכרון, של נוף מאוד מסולע, מהכרמל או מאזור ירושלים. יש בו ממד של נוסטלגיה לטוילים שעשיתי בארץ כשהייתי קטנה, וגם ממד של אלימות. לא מומן קראתי כתבה בעיתון על חיילים שקשרו פלסטיני לחמור ובעטו בחמור שירוץ, ודמיינתי נוף מסולע, מרוחק ממקום יישוב, אדמה קצת בוצית עם עשב. הרישום הזה הוא הרבה יותר גדול מרישומים קודמים שלי, כל סלע הוא בגודל של סלע.

אני מציגה בתערוכה גם שלוש עבודות וידיאו וספר רישומים.

אני משתמשת באמצעים שונים – רישום, וידיאו, סאונד – כדי ליצור חלל נושם, חי, שבו המקצב האודיו־ויזואלי עושה מקום. המקום נוצר כשאובייקטים שונים שפזורים בחלל מכילים בתוכם מתח בין סאונד לתמונה, וביחד הם יוצרים מעין גן, שהצופה מוזמן לטוטט בו – לחוות את החוויה בכללותה ובר־בזמן לפרק אותה לאלמנטים השונים. אני רוצה שהמקום, שמוגדר בכל עבודה מחדש, ישלב את היומיומי עם הדמיוני, יהיה הזוי ומסתורי. אני חוקרת את האור והסאונד כאובייקטים שנוכחים בחלל. הסיפור נעזב והחומר מורגש; הזמן הוא לא ליניארי, אלא זמן של אירוע, של התרחשות מתמדת.

ג.ב. אחת העבודות בכול היא המשך לעבודת הנוף השחור שהצגת

בתערוכה "מרחק הליכה", שמשלבת וידיאו וציור וההתרחשות בה

היא במפגש בין המדיומים: הציור השחור מתפקד כמסך, שעליו מוקרן אור הפנסים של מכונית חולפת. **ט.ק.** הנוף השחור התחיל מרישום עיפרון מאוד קטן שעשיתי. מצא חן בעיני הנצנוץ של העיפרון על הגואש. הדבר הראשון שציירתי עם התגלית החדשה היה נוף. אולי בגלל שזה הזכיר לי את תמונות הקיטש הכסופות התלת־ממדיות שקונים בשני שקלים. זה היה מקום קיים ודמיוני כאחד; בשילוב של דימויים מתמונות קיטש ומהזיכרון נוצר מקום כלאיים חדש, שנראה מוכר להרבה אנשים; חלק מהאנשים חשבו שזה בישראל, חלק אמרו שזה בשוויץ.

ג.ב. דיברנו על רמות מציאות שונות. את מאמינה בקיומם של מישורים אסטרליים (יקומים מקבילים)? **ט.ק.** כן. אני מאמינה שהמציאות מכילה כל מיני רבדים של מציאות, שאפשר להימצא בדרגות שונות של קשב וראייה.

ברישום שלי בזמן האחרון אני נהנית מחיבורים לא הגיוניים של דברים ממקומות שונים, הדף האחד או החלל האחד מחבר ביניהם. לא מזמן הלכתי ברחוב וראיתי פיליפינית צעירה עם אשה זקנה והן נראו לי כמו קולאו'. כשאין לי כוח לדבר על המקריות של הרגע שחיברה כמה אלמנטים ביחד ויצרה מציאות חדשה, אני אומרת שזה חלום.

ג.ב. את עושה גם מוזיקה.

ט.ק. אנחנו שלושה אנשים שכותבים ביחד. החבר שלי גיא שרף, יואב אילן ואני. אנחנו להקת רוק, שבינתיים נקראת "חפה מפשע". גיא מנגן על בס והוא גם בונה כלים ומנגן במגוון כלים בלהקה (בין השאר על צדף וכינור סיני). יואב מנגן בקלידים ומחשב ואני מנגנת בגיטרה.

הקשר לאמנות הפלסטית מתבטא בזה שאנחנו כמעט לא עובדים לפי מבנים מוזיקליים או סולמות, אלא לפי דימויים, אווירה וסאונדים ששייכים למקום שאנחנו מדמיינים. זה יכול להיות דימוי או סאונד של אונייה טובעת או רעש של גשם שלאט לאט מתגבר – כמו בשיר "מקום רע" של יונה וולך, שאנחנו עושים לו ביצוע באווירה קרקסית של תיאטרון בובות אכזרי ישן. יש לי רעיונות למופע שבו הווידיאו יהיה "אחד החברים בלהקה".

המוזיקה שלנו היא סוג של רוק (אולי עם ניחוחות קאברטיים...).

אני מרגישה שזה בהתהוות, אנחנו עדיין מחפשים. בינתיים ההופעה בנויה כך שיש שיר אחרי שיר, אבל השאיפה היא יותר להיות בזמן נפילה, זאת אומרת בין השירים, למתוח את הסאונדים ואת האווירה.